

Publicerad 2009-04-27 19:25 av skrattalitetill

Jag väntar på min vår förälskelse. Med, och då och då utan tålamod.

Än får du vänta länge på din första förälskelse.

Och nu finns det inte längre ord som kan förklara

Känslan inombords, som skriker och jag fruktar att

Det speglas i mina ögon som du alltid sade när vi låg

Bredvid varandra under en natthimmel med alla stjärnorna.

Alla dessa minnen då du fanns här bredvid är mitt sätt att överleva,

För jag tror än att det som vi hade gick förlorat men inte föralltid.

Jag kan inte ljuga för mig själv älskling, men jag kan försöka intala

Mig att jag hade funnit min inre styrka utan dig men jag vet att ditt

Leende fick mig att finna hopp i en hopplös värld och din existens fick

Mig att fortsätta att andas. Vet du vad, jag vet att kärlek är det bästa

Som någonsin kan hända någon det är därför det värker så fruktansvärt

När ens älskade försvinner.

Jag älskar dig,

För att du levde

Med mig och för

Att du finns där

Uppe väntandes

På din första

Förälskelse.

Men än får du vänta ett bra tag, för att jag har inte njutit klart utav

Solens varma strålar och månens vackra sken. Inte än älskling,

Men jag lovar att jag kommer. Och då ska vi leva om på nytt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren skrattalitetill med Poeter.se id #27744 innehar upphovsrätten